

BREDAASCH

Staat, Letterkundig

Nieuws

Zondag en Maandag den

COURANT

en Wetenschappelijk

Blad

25 en 26 Maart

De BREDASCH COURANT verschijnt geregeld op Zondag en Maandag, der post vervoersdaag. Alle insendingen van artikelen, berichten, berichten, franco aan de uitgever, BROUWER & CO.

DE HAND AAN HET ROER EN EEN OOG IN HET ZWART.

Wacht u zoo veel mogelijk voor geweldige schokken, voor plotselinge overgangen van droefheid tot vreugde, van vreugde tot droefheid. Dit waren de woorden eens wijgeers, die het welzijn van den mensch zeer ter harte nam. Zoonder de minste bedragerij, dezer raadgeving komt ons, in deze oogenblikken van staatkundige crisis, niet ontoepaslijk voor.

De roep des vredes floot verbliffend in de ooren, en een aangenaam verwikkend gevoel maakte een oogenblik plaats voor de altijd nog en immergevoerde gedachte aan oorlog, met deszelfs onvermijdelijke doevige gevolgen.

Denkbeeldig zagen wij ons reeds teruggevoerd naar die tijden, in welke wij, onder de schaduw van den algemeenen vrede, onze beste pogingen, ter benutting van koninklijke rust, wilden besteden. Koophandel, nijverheid en landbouw zagen wij in het verscheidt welig bloeijen, onder het wij en vaderlijk bestuur eens geliefden Vorsts, terwijl de natie, in de school van het engelachtig getuigenis, door voorbeelden geleerd, den zekersten weg van morele en staatkundige beschaving zocht te bewandelen.

In onze verbeelding zagen wij de hevigst opgewonden hartstogten reeds getempeld; het verloren verlaten op onderlinge maatschappelijke instellingen en dat van natie jegens natie hersteld; handel en wetenschappelijk verkeer op nieuw aangeknoopt. Helaas! wij gelooven dat het slechts een gelukkige droom, na een vermoeijend en zorgend waken was. Had, bij het ontwaken, deze droom, van den eenen kant, den schijn van verwzenlijkt te worden; wij zien aan den anderen kant, meer en meer, de waarschijnlijkheid tot zekerheid aangegroeien van een daartegen overhangend twaig, tafereel.

De vraag: kan er rust, kan er algemeene vrede, uit een chaos van staatkundige verwarving, van steeds toenemend heerschenende verdelende grondbeginselen geboren worden, moet betwijfeld; de vraag: kan een daartoe voortvloeyende vrede duurzaam zijn, kan met zekerheid niet meer beantwoord worden.

Wij hebben ons in den droom verheugd; — dezelfde verbeelding, langzaam wij nog maar in een zeer beperkt verlicht.

Kort voor het nithraken der onkosten gaf men ons ten laatste — ja bespotten men ons — dat wij de zaken te zwart inzag. Wij bedrogen ons, zehten niet! Wij zien thans insgelijks de zaken duister in de Hemel gaven, dat wij ons bedrogen.

En Gróf, en Gróf, roept men. En de onafhankelijk verklaring van België! Een tuchtklaar! dit den gezigtswijzer voor ons niet op, zien wij niet zoo helder in de toekomst als vele anderen. Sprak deze beweging voort uit ons nader standpunt bij het toorn des oorlogs? Het is mogelijk; doch gelijktijdig moeten wij beseffen, dat het de bruidstampen niet zijn, die van de belgische exercitie-velden opgaan, en waarvan de Courrier ons bedvelmen wil, die deze beweging veroorzaken. Neen! het is de massen, en meer toenemende inwikkeling, en steeds van ontwikkeling, van het vraagstuk des algemeenen vredes. Frankrijk, het zuidwestelijk Duitschland, Italie en Portugal leveren genoeg stoffe op tot eene gewettigde bezorgdheid.

Men zal ons antwoorden: dit zijn onze zaken niet; deze zijn onafhankelijk van eene schikking tusschen Holland en België. Wij antwoorden daarop: Zoonder als het eerste geloste kanonschot aan de boorden der Schelde, den oorlog aan Europa moest verkondigen, evenzoo, en niet meerder zekerheid, van in onze voorzegging niet gelogenstraft te worden, zal het eerste kanonschot (doch niet dat van de Pauselijke soldaten!) het welk in Italie wordt afgebrand, Europa in vuur en vlam zetten!

Men kan ons daarop antwoorden: Het kanon heeft eenmaal aan de boorden der Schelde geknald en veertien dagen daarna lagen

aan de door het geknald Horinghijt; men / 6 ten konstant; franco bladzijden inhoud zullen steeds met lastdarende omvang worden vermen, op regel gesteld, worden gepubliceerd op een vasten regel.

Wijden, die bij dien doer opgetrokken waren, wederom gestuit in vrede, onder het herbergzaam dak van den Pausen schen landstap. Doch ook het vrede, dat de Pausen, in het geval, en het laatst aangevoerde voorval bestaat, valt niet ingeslikt aan te wijzen.

Wij het laatste traden 50,000 man tusschen twee legers, die, zoo wel aan de een als andere zijde, ieder naauwelijks 30,000 strijders telden. Raakte de vrede met den franschen haan en de van van oproer en democratisch geweld vijandig aan een; wie bevinden zich dan in de nabijheid, om de strijdenden te scheiden? De pauselijke troepen? of de conferentie met een dozijn protocollen? En wie onzer zou durven beweren, dat in zenen oorlog, waarin om de zegespraal van grondbeginselen zoude gestreden worden, Holland altijd onzijdig kan blijven?

Neen, wanneer de staatkundige ziekte eens crisis heeft, dan beschouwen wij haar nu als zeer nabij, en daar denzelfver uitkomst waarschijnlijk tot den oorlog dan tot den vrede leidt, vermeen wij om ons gemoed voor te groote schokken te bewaren, om bij tijds te moeten voorbereiden, om niet van het hoogste vreugdepunt tot dat van droefheid te worden heengevoerd; — herinneren wij ons liet gezegde des wijgeers!

Wanneer er een, voor de omstandigheden geschikt juist middel bestaat, dan gelooven wij dat tusschen haan en vrede te kunnen aanraden, en om dit juiste middel eene aen en voetsch. Deeken te geven, willen wij hetzelve vast te houden. Overd standvastige volharding op den ingezonden weg, vroeger door ons gepredikt, dan gelooven wij het oogenblik nu geboren te zijn, om, bij het naderen der crisis, met aandrang op deze roeping terug te komen.

Wij herhalen het: de elementen, waarop de algemeene vrede zoude moeten gebouwd worden, ten minste voor zoo verre wij die grondstoffen kunnen beoordeelen, dragen blijkbaar de teekenen van verrotting, die van eenen naderenden oorlog.

Neen! volharding! standvastige volharding! Noord-Nederlanders! Met de hand aan het zwaard handdekt, met het vertrouwen van op eene steeds wakende Voorzienigheid steunende, met een scherp gevestigd oog op den toenaderenden vijand, vrede en vrede des vredes! — De vrede opofferingen, waaraan groote en groote krachten, zoophysieke als morele, zijn zingend verdubbeld. — Waar! opdat de God des oorlogs ons niet in den roes eener te vroegtijdige vreugde verrassche.

Noord-Nederlanders! Men heeft uwe trouw beproefd, men heeft uwe standvastigheid, maar ook vooral uwe oorspronkelijkheid, bewonderd, behoudt beiden in onbismette zuiverheid, om niet eenmaal wrange vruchten te plukken. — De Haan aan den roer, en wij zullen in onze hoop en verwachting niet te leu gesteld worden!

Men had gesproken van het spoedig op handen vertrek van graaf Gróf naar Londen. Dit schijnt weder eenige dagen vertraagd te zijn. Morgen zal Z. Exc. eenen ambassadeur bij Z. M. hebben.

Dezer dagen had in Londen de Kerk eenen aenzienlijke diafale plaats gelijkt. De dader, een ondergeschikt beambte bij de kerk, is gewat. Hij bevond zich nog te de kerk, te geroofde goederen, zijn te zijnent teruggevoerd.

Zoo men zegt, zullen in nadere wijzigingen, naar het ontwerp van wet, op de zee, thans ook insgelijks de fabrieken met name worden opgenoemd, aan welke vrijdom van den accijns en wissel verleend, waaronder ook de bleekerijen, gouden voorkomst.

De inhoud van het gisteren voorgedragen ontwerp van wet, waarbij de zeeschepen aan eene belasting, onder de banden van tonnegeld worden onderworpen, is letterlijk overgenomen uit het bestaande algemeene wet van 26 augustus 1822 (alhoewel het alleen is daartuit weggelaten, de verpligting, om in de zee te

de twee jaren te doen hermeten, en is de vrijdom van tonnegelden, welke bij den uitvoer van steenkolen was toegekend, alom in eenen omgekeerdten verband aan de nederlandsche schepen toe te wijven, de steenkolen het rijk worden ingevoerd. De beide wijzen, welke men ter bevordering van de behoeven der eigen landbouw, en der rijkdom heeft men het verband toegevoegd, dat de landbouw onder werpelijke belasting in eenen afzonderlijke wet is vervat, en de algemeene wet, welke de veranderingen in de tonnegelden het 23 hoofdstuk behelst, alsnu geheel en uitdrukkelijk toegevoegd aan de bepalingen oopens de wijze van heffing der accijzen, en uit- en invoer en van de accijzen.

» Het gisteren aangenomen ontwerp van wet, als volgt:

Wij WILLEM, enz.

Allen die deze zullen zien of hooren lezen, saldt doen te weten. Alzoo wij in overweging genomen hebben, dat in sommige fabrieken voorwerpen, worden vervaardigd, tot welke bereiding of voltooiing accijzen worden geheffd, en dat de landbouw, welke op de vervaardiging van den accijzen voor die zijnen gelegen zijn, op aan dezelve eenen billijke bescherming tegen buitenlandse mededinging verzekeren.

Zoo is het, dat wij, den raad van state gehoord en met eenen overleg der staten-generaal, hebben aangenomen, dat de landbouw, op de vervaardiging van den accijzen, benodigd ter bereiding of voltooiing der in dezelve fabrieken vervaardigd wordende voorwerpen.

Art. 2. Wij behouden ons voor, om te dezer zake zoodanige voorzieningen vast te stellen, welke, zoo ter regeling der toepassing als ter voorkoming van misbruiken, noodig zullen worden geoordeeld, en de verlenende vrijstellingen in te trekken, in geval van gebleken misbruik. Laaten en bevelen, enz.

» Heden heeft de eerste afdeeling van schatkistbiljetten en oorlogslasten te dezer stede plaats gehad. Zie hier de uitgelooten nummers der oorlogslasten: 10189, 9385, 10080, 7324, 3107, 9362, 3470, 7403, 6946, 3699, 5906, 3845, 6639, 5485, 7689, 9385, 105, 14687, 13115, 4535, 9252, 2783, 9413, 3249, 12298, 11834, 14837, 4884, 4220, 4358, 366, 11490, 12110, 6966, 14989, 9663, 9448, 11645, 7287, 8992, 7500, 13567, 7644, 9726, 848, 5445, 14347, 6356, 1580, 6547, 13974, 4679, 12545, 5515, 2863, 2553, 11870, 10814, 40708, 13650, 14068, 10071, 1134, 15812, 14973, 852, 13039, 9704, 3085, 3115, 11679, 6368, 10294, 14738, 4835, 5070, 8605, 5988, 750, 5529.

» Het *Journal d'Anvers* bekeet de volgende aanmerkingen over de loopende geruchten, door de Belgische bladen verspreid, omtrent het voornemen van Frankrijk en Engeland tot het aangaan van een eindelijk besluit, buiten medewerking der mogendheden.

» Noch de Landvoogd, noch de Landdag van de provincie van Brabant, noch de Staten van Frankrijk en Engeland zouden geenszins willen, om zich van de drie overige mogendheden te scheiden, wanneer op het eind der maand de ratificaties niet aankomen waren.

» Het is eene stellige waarheid, dat noch Engeland, noch Frankrijk, die het traktaat van 15 november geratificeerd hebben, op deze acte terug kunnen komen, en dat de bijna opschepping, waarin de conferentie tegenwoordig verkeert, geen andere reden dan wijzigingen hebben kan, of liever eene wijziging van het uitvoer legging, waartoe België en Holland zullen moeten toetreden.

» In alle geval, schijnt het niet, dat de staatkundige overeenstemming tusschen de vijf groote mogendheden zal gebroken worden; want dan kan er eenen twist uit voortkomen, welken al de mogendheden belang hebben te vermijden. Wij geloven, dat de onderhandelingen, die voortgezet worden, onder den invloed plaats hebben van al de leden der conferentie, en dat er een, voor de partijen verliggend, ultimatum uit zal volgen, als eenig middel tot het ten einde brengen van de geding, voor beide landen en voor het herstel der vrede in Europa, even gemakkelijk en even nadeelig.

» De rede van den heer de Meulenaere, in de zitting van gisteren uitgesproken, (zie hier onder) brengt in deze wijze van zien geen de minste veranderingen in de grondslagen van het traktaat, zijne staatkundige, financiële en grensbepalingen namelijk, zulke niet aangevoerd worden, maar de middelen van uitvoer legging kunnen door de mogendheden in dier voege bepaald worden, dat eindelijk onze aangelegenheden, de eenig wezenlijke knooppunt voor de algemeene vredediging, tot een einde komen.

Gemeld *Journal* deelt danop het bericht van den engelschen *Gloucester* mede, volgens hetwelk onze Koning tot het traktaat zou toetreden, onder het enkel voorbehoud, van niet te gelyc de verschillpunten van waer en schuld te behandelen, noch merkt daarbij niet ongegrond aan, dat dit ontwerp slechts eenen schijn van schikking in het verscheiden der ziele. De grondslagen van den vrede, zegt hetzelfde, moeten door de mogendheden gelegd worden, de beide landen zouden zich daarvoor minner verstaan, of het zou op zulk een verwyderd tijdstip wezen, dat beiden in dien tijd uitgeput waren en te gronde zouden moeten gaan.

— Zie hier nog eenige afnemeden uit de redevoering van den heer de Meulenaere, bij de behandeling van het hoofdstuk in het budget, over de buitenlandse zaken gehouden, waarvan wij het hoofdzakelijke reeds ons vorig nummer hebben vermeld:

» De rede van gisteren, zeide hij, had het staatkundig stelsel der verhouding tusschen België en Frankrijk, en het onderhandelingsstelsel, dat men hierin heeft gekozen. België had Frankrijk op dien weg moeten volgen; op dien weg, waar wij gekomen zijn, zijn onze nationaliteit en onaf hankelijkheid geen *problema* meer; geen staatkundig vraagstuk, zelfs een rampspoedige oorlog met Holland zoude onze staatkundige vernietiging, als nader ten gevolge kunnen hebben. Sedert de aanneming der 24 artikelen heeft het gouvernement geen ander stelsel gehad noch kunnen hebben dan het stelsel van de onherroepelijkheid, dezes stelsels handhaven en te behouden, om te verhoeden ten uitvoer legging te verwerven. België alleen is en niet meer in staat, Engeland en Frankrijk gevoelen, dat hunne eer er mede gemoeid is, de hand te houden aan den tractaat, dat hij pleegde gesloten te hebben. Dit tractaat, aldus geratificeerd, is beveiligd voor de monarchie, de wettelijkheden. Ik ga zoo ver, van te zeggen, dat er eene verandering van dynastie, zij in Frankrijk of in Engeland, zou moeten plaats hebben, wilde het tractaat gebroken worden.

Verder over de ratificatie van de overeenkomst, zeide hij, gelijk wij ook in ons vorig nummer vermeld hebben, dat de abt de Haerne van 15 October de mogendheden zich met de ratificatie van de overeenkomst van ons gouvernement te verzoeken, en dat de abt de Haerne van Frankrijk en Engeland de ratificatie van de overeenkomst te verzoeken, buiten dit, zeide hij, dat de ratificatie van de overeenkomst, was zij een staatkundig onding, beide de landen van Frankrijk en België derhalve doen gelden, die overigens niet in de ratificatie van de overeenkomst, maar ten gevolge van lange en moeilijke onderhandelingen, waar geheel Europa bijna geengeweest.

» Op de vragen van den heer Ozy, welk tijdstip, in verband met de verlenging der ratificatie van de overeenkomst der vestingen, er bepaald was, om aan de onzekerheid over het lot der 24 artikelen een einde te maken, antwoordde de heer de Meulenaere, dat hij deswege alles wat hij vermag reeds gezegd had; hij bevestigde de verlenging van de vesting-ratificatie tot op den 31sten dezer. » Maar beschouwde dit tractaat, in zich-zelf van weinig belang en hoopende na den 31sten dezer (met voor zoo als in ons vorig nummer vermeld was) mededelingen van veel grooter belang te doen.

De abt de Haerne legde verder den minister de vraag voor, daar hij verklaard had, dat er geen wijziging op de ratificatie der 24 artikelen zouden geschieden, en daarna van de mogelijkheid eens supplements aan het traktaat had gesproken, of hij vermoedde, dat de ratificatie ook onder de voorwaarden van wijzigingen zoude gegeven worden? De heer de Meulenaere antwoordde: » Toen ik van wijzigingen, van een supplement sprak, heb ik het alleen gedaan, om de onmogelijkheid van wijzigingen van welken aard ook, te doen gevoelen, door de volledige ratificatie en ten uitvoer legging van het traktaat. Ik herhaal, dat er noch wijzigingen, noch supplement mogelijk zijn voor de ratificatie. Maar want men wil, of het niet bij verloop van tijd zal gewijzigd worden, zoo blijft ik het antwoord schuldig. Het traktaat eenmaal geratificeerd en naar buiten zijnde, zal het gouvernement, mocht het voor België voordeliger in wijzigingen met gemeen overleg tusschen Holland gemaakt, en het voornemen daartoe doen, en de kamers zullen meesters blijven ze aan te nemen of te verwerpen.

BEELT

Gisteren is de senaat weder vergaderd geweest. Bij dezelfde is ingekomen het door de afgevaardigden aangenomen budget van oorlog voor 1832, op den voet van oorlog ingefast; een commissie van vijf leden werd tot deszelfs onderzoek benoemd; en daarmede liepen, in deze zitting, de werkzaamheden van den senaat af.

De afgevaardigden hebben in huane bijeenkomst van gisteren, de discussien over de onderscheiden artikelen van het ministerie van buitenlandse zaken behandeld. Voor de ambassades en legaties buiten 's lands werden door de kamer de volgende sommen voorgesteld:

Voor de ambassade te Parijs, bestaande uit een minister plenipotentaris, secretaris en commissie 22,000 guldens; — te Londen 21,500 guldens; — te Berlijn 15,000 guldens; — te Rome 10,000 guldens; — Voor een resident minister te Vienne 14,000 guldens; te Petersburg 16,000 guldens; in de Verenigde Staten 12,000 guldens; Voor een zandgelastigde te Hamburg 6,000 guldens; in Brasilië 10,000; in Spanje 6,000; in Italië 5,000 en in de Zwitserland 6,000 guldens.

Het gouvernement had, voor het gezantschap te Parijs 30,000 guldens; voor dat te Londen 42,500 en voor dat te Berlijn 22,000 guldens aangevraagd, zoodat er nog aanmerkelijke reducties door de kamer in dezelve gemaakt zijn.

Gisteren is er aan de engelsche ambassade alhier een commissie afgezonden, die Hage aangekomen, zoo men zegt met het doel de despatches te bezien. Hij had den 21sten des avonds de Hage verlaten, om middellijk na zijne komst te er een commissie af te zenden.

F R A N K R Y K

De kamer der pairs heeft heden eenige dagen bezig met het ontwerp van wet, welke belangrijke wijzigingen in het wetboek van strafrecht worden ingevoerd. De onderscheidene bepalingen, zoo als die door de afgevaardigden zijn aangenomen, zijn tot nu toe alle behouden.

De afgevaardigden te Grenoble hebben gisteren in de kamer van afgevaardigden tot eene vrij hevige discussie aanleiding gegeven. Twee der afgevaardigden, welke het departement van de haren vertegenwoordigen, beklaagden zich over een artikel, den vorigen dag in

deno *Monsieur* geplaatst, hetwelk zoo het schijnt eenigzins voorbarig geheel schuld op de bevolking heeft geworpen, en het gedrag van de autoriteiten, onzindelijkheid van de troepen, volkomen regeerdigde. De berigten, welke zoo door de dagbladen als door particuliere correspondentie waren ontvangen, stemden daarentegen alle overeen, dat de ongeregeldeheden zich in den beginne tot eene enkele maakzake hadden bepaald, en dat dezelve eerst ernstiger waren geworden, toen men ontijdig geweld had gebruikt. Men verlangde dus te weten of het ministerie in staat was zoodanige nadere inlichtingen te geven, als welke de juistheid van het beoogde officieel artikel konden aantoonen, zoo niet, dan was het zeer onvoorzigtig om het geregtelijk onderzoek, hetwelk door het geregtshof op de plaats zelve was aangevangen, voortuit te loopen. De president *Sabodon* antwoordde op deze bedenkingen antwoordende, stelde op den voorgrond, dat de dagbladen, en over het geheel de berigten, van Grenoble onder den invloed van het oogenblik waren geschreven, dat de toedragt der zaak alzo geheel partijdig was voorgesteld en dat het bijgevoeld de plicht van het ministerie was, aan de ambtenaren en militairen, die men in het openbaar vergaarde, tot zoo laag te verdedigen, als, hetzij door overtuiging, hetzij door onderzoek, gebleken zoude zijn, dat zij zich van hunnen plicht niet hadden gekweten. Voorts was de openbare orde thans volkomen hersteld, de regterlijke magt was reeds werkzaam, en men zoude weldra in het veld onderzigt zijn, aan wien deze droevige gebeurtenissen waren te wijten.

De berigten, die men heden van Grenoble heeft ontvangen, luiden zeer geruststellend. Zonder de minste ongeregeldeheid heeft het 6de regiment van linie, hetwelk met den generaal *d'User* den vorigen dag was binnengetrokken, op den 17de dezer al de wachtposten van de nationale garde overgenomen. De prefect die onderscheidene dagen in de kazerne had doorgebracht, had op nieuw zijn hotel betrokken. Hetgeen inderdaad te midden der droevige gebeurtenis, waarvan die stad het tooneel was, opmerking verdient, is, dat toen de nationale garde nog niet bijeen was geroepen, er zich dadelijk een korps vrijwilligers, niet minder dan omtrent 400 man sterk, heeft opgedaan, hetwelk volkomen gewapend zijnde, de wachtposten heeft bezet, en gereed was het volk te ondersteunen. Hoezeer zich onder den naam van rustbewaarders voor doende, bestond dit korps voor het grootste deel uit vreemdelingen, en is hetzelfde, van het oogenblik, dat de nationale garde ernstig voor de goede orde heeft gemaakt, niet meer gezien.

De plaats-kommandant *L'Embaras* heeft in het dagblad *le Dauphinois* een brief doen plaatsen, zieh verontschuldigende door openlijk te betuigen, dat hij in den nacht van den 12den geen de minste order gegeven had, om de troepen te doen ageren.

De intrede van het nieuw garnizoen te Grenoble, was door eene proclamatie van den maire voorafgegaan, waarin onder anderen de voorwaarde vermeld werden, die vroeger de deputatie uit Lyon, bij het binnentrekken der troepen aldaar, verkregen had.

De instructie tegen den kassier *Kessner* is in zoo verre ten einde gebracht, dat de kamer van beschuldiging hem naar de aanstaande assisen heeft verwijzen, als beschuldigd van eene som van twaalf honderd en vijftig millioenen franken aan te houden, die te betalen was.

De fondsen waren heden 5 pCt. 96, 30 kont.; 66, 45 op tijd; de 5 pCt. 69, 35 kont.; 69, 45 op tijd; Nap. renten 80; Sp. perpet. 55 1/2.

ENGELAND.

Londen, den 20sten Maart.

Heden heeft de Algemeene Vast- en bededag gevierd worden. Men schijnt te vermoeden, dat die godsdienstige plichtigheid door moedwil van onruststokers gestoord zal worden; ten minste zijn er gedrukte *Manifestingen* verspreid en aangeplakt, om het werkvolk in Londen te bewegen om te noodigen, van zich te vereenigen om een optocht te houden door de straten der stad, op den middag en wel gedurende de godsdienstoefening. Van wege de staats-secretarie is daarop eene waarschuwing aan de burgerij geschied, dat zij zich mocht onthouden van deel te nemen aan zoodanige vergadering of optocht, die strijdig zijn zou met den eerbied aan de godsdienst verschuldigd, groote openbare ergenis zou geven, ontstond onder Zijner Majesteits vreedzame en trouwe onderdanen verzoeken en wellicht wanorde en vernietiging van de openbare rust veroorzaken. De burgerlijke overheid is gelast ten strengste voor het handhaven der goede orde te waken, alle onwettige bijeenkomsten te beletten, en elk in hechtenis te nemen, die tegen deze bevelen mocht handelen.

In het Huis der Gemeenten is gisteren avond door lord *John Russell* voorgesteld, om de hervormings-bill ten derde maal te doen voorlezen en vervolgens heeft lord *Mason* verklaard, dat dit voorlezing niet meer aangesteld werd, dat niet eene verwerping der bill gelijk staat. Dit heeft tot langdurige debatten aanleiding gegeven, die heden nog voortgezet moeten worden.

Heden zijn de 3 percents geconsolideerde 83 en 1 vierde.

DUTSCHLAND.

Frankfurt, den 19den Maart.

De berigten, alhier uit Weenen ontvangen, omtrent de waarschijnlijke gevolgen der fransche expeditie naar Italië, luiden bij voorbids geruststellend. Men meende dat het fransche kabinet van de voorbarigheid der genomen maatregelen overtuigd was, en dat er dus slechts een voorwendsel noodig zoude zijn, om hetzelfde daarop terug te doen komen.

Van Ancona zijn alhier brieven ontvangen, onder de teekening van den Seten dezer, welke bevestigen, dat een geheel eskader bestaande uit een linienschip en twee fregatten, voor die haven was aangekomen.

De kardinaal *Albani* heeft voorts in de legation eene gedrongene leening uitgeschreven, waarvan het gezamenlijk bedrag 200,000 zal belopen. Men heeft vroeger getracht, in deze behoefte door eene vrijwillige inschrijving te voorzien, doch dit is niet gelukt. De verbittering tegen de pausselijke regering duurt nog voort, op den 13den dezer kwam te Bologna eene kolonne pausselijke troepen, nagenoeg 400 man sterk, binnen, doch werd door het volk met eene hagelbui van steenen ontvangen; twee bataillons Oostenrijkers waren genoodzaakt op de menigte vuur te geven, om de zelve te ontzetten en behouden naar hunne kazernes te geleiden. De overste *Zamboni* werd van het paard gerukt en deertlijk mishandeld.

KOLONIE LIBERIA.

Uitbreiding dezer tijdschrift.

(Vervolg en slot van no. 71.)

De werkzaamheden der sociëteit van kolonisatie worden in de Vereenigde Staten steeds meer en meer op prijs gesteld. Twee honderd en twee neven-sociëteiten zijn er tot derzelver ondersteuning opgericht. De centrale sociëteit van Pensilvanie heeft zich niet alleen bepaald bij het verzamelen van fondsen ten hare behoeve; zij heeft zelfs, op hare kosten, twee vaartuigen, de *Libertie* en de *Montgomery* ingerust, om vrijgemaakte slaven naar de nieuwe kolonie over te voeren, tegen eene matig gestelde vracht. Onderscheiden eigenaars uit de zuidelijke staten bieden de sociëteit van kolonisatie de vrijstelling hunner slaven aan, indien de sociëteit zich met derzelver overbrenging belasten wil. Vooral toonen de christenen een buitengewoon ijver in het doen van oproeping en ter vrijmaking van menschen, welke de wet hun dwingt als eigendom te behouden; tenzij zij dezelve, op het oogenblik zelf der vrijstelling, uit het land verwijderen. Dagslijks leest men in de Amerikaansche dagbladen, berigten van de sociëteit van kolonisatie, waarbij zij fondsen tot het vervoeren van slaven, welke vrijstelling haar wordt aangeboden, verzoekt. Het is niet te verwonderen, dat dergelijke aanvragen, door de ingezetenen der Vereenigde Staten, met werkdadige belangstelling beantwoord worden; daar het moeilijk is om met 25 dollars of nagenoeg 62 gulden, een wezenlijker en duurzamer goed te stichten, dan dat, voortvloeiende uit de verzending eens vrijgemaakten negers naar *Liberia*. De algemeene vergadering van *Maryland* heeft, in 1827, een bill aangenomen, welke aan de sociëteit 1000 dollars 's jaars toekent, om gebruikt te worden, ter overvoering van vrij negers, die, ten minste een jaar binnen de grenzen van dien staat verblijven gehouden hebben. Vooreeden jaar hebben een-en-twintig staten der vereeniging het Amerikaansch congres uitgenoodigd om de pogingen der sociëteit te ondersteunen; en het is meer dan waarschijnlijk, dat de vertegenwoordigers der natie aanzienlijke sommen terzake behoeven stemmen zullen. Het is op deze wijze, dat de sociëteit van kolonisatie, door de Amerikaanse Staten, ondersteuning heeft gevonden, en het werk, om de slavenhandel te vernietigen, voortzetten kan. Het Evangelie welken daartoe met al zonne krachten mede, het gevoel der natie juicht die pogingen toe.

Wij mogen hier niet onopgemerkt laten, dat de kolonisatie het enig middel is, van hetwelk men eene geheele afschaffing van den slavenhandel verwachten kan. Te vergeefs wordt die handel door de beschaaftde volken veroordeeld; door de wetten als krimpvaart beschouwd; te vergeefs rusten de zeemogendheden kruisvaarders daartegen uit; zoolang er een plekje is, waar een slavenhändler negers voor zijne lading vinden kan, zullen deze de strengste waakzaamheid misleiden en hunnen handel doorzetten kunnen. De kolonisatie stelt daartegen echter twee effectieve middelen voor.

Vooreerst, door het bezetten der kusten, de gemeenschap van slavenhalers met het binneland veel moeilijker. De slavenhandel geschiedt door trawlenkruist van agenten, die op de kust wonen, en op een oogenblik der inlading van slaven vereenigen, welke zij van de stammen, die kruisvaarders gemaakt hebben, koopen. Deze vereeniging heeft meestal op eenig klein, nabij de kust gelegen eiland plaats. Nog maar weinige jaren bestonden verscheidene factorijen van die soort in de nabijheid van krap *Monrovia*, waar de handel met de kolonie te vondsheid gedreven werd. Zij zijn thans vernietigd, en er nog tusschen *Libertie* en *Sierra Leone*. In 1830 zijn daar negen honderd slaven, binnen drie weken, te *Capetown*, een vlak tusschen de beide genoemde kolonies, geland, ingescheept, en het geland het getal der kolonisten aangroeit, welke zij derzelver uitbreiding uitbreiden, en het oogenblik is reeds te voorzien, waarbij alle toegang tot den over tegen de slavenhalers zullen afgesloten hebben.

De invloed, welken de kolonisten op de inlanders uitoefenen, is het tweede beletsel tegen den slavenhandel, waarop wij wijzen hebben. Terwijl de overige wilde volken, aan welke de christenen het Evangelie wenschen te verkondigen, slechts door een klein getal zendelingen bezocht worden, is het hier eene geheele natie, welke het zendelingswerk op Afrika's kust verricht en de stammen

